

Jag nynnade för mig själv samtidigt som jag sorterar alla viktiga papper framför mig. Dagen har varit lugn. Det är inte så normalt. Jag har inte behövt tänka på mamma och jag har kunnat vara med mig själv. Fåglarna kvittrar utanför lägenheten jag bor i och utsikten är vacker. Det doftar av det goda sköljmedlet som körs i tvättmaskinen. Mobilen har jag lagt ifrån mig.

Jag ligger i min säng och ser på ramarna på väggen. Jag står på en smal väg, det har regnat och jag har på mig regnkläder med en lite för stor väska. Pappa och jag sjunger "la la la la" medan min syster är flera meter framför mig. Jag ler av minnet.

Men nog om det, klockan är 22.30 och jag bestämmer mig för att klä mig i pyjamas och lägga mig. Vilket jag gör ganska direkt, eftersom mina ögonlock känns tunga. När jag lägger mig ner och får den mjuka madrassen emot min rygg slappnar jag av och när huvudet kommer emot kudden slukar sömnen mig direkt.

Jag träffar min mamma utanför hennes lägenhet efter att jag har klivit ur min bil och får en rejäl kram. Hon pratar med mig om hur mycket hon har saknat mig och att jag är stark som orkar med livet. Hennes medellånga svarta hårslingor hänger över axlarna och når nästan ner till bröstet. Hon bär jeans, glasögon och en grå hoodie. "Gud va lång du har blivit", säger hon och ser upp på mig. "Nej, det är bara du som är kort, jag har inte vuxit på länge", skrattnar jag.

Jag vaknar med ett leende på läpparna och ser mig om i rummet. Rummet är mörkt och jag ser svaga konturer av möbler. Ljus sipprar in från gatlyktorna mellan persiennerna. Jag sätter mig upp och känner att jag är kissnödig, så jag går mot badrummet. Efteråt går jag tillbaka till rummet och kollar på klockan på mobilen. Min blick dras till att jag har fått en notis. Vad konstigt, tänker jag och låser upp mobilen. "Förlåt älskling". Det blir tyst och jag tänker efter vad det kan betyda. Jag nästan hyperventilerar och skärmens ljus nästan bländar mig i mörkret. Tankarna snurrar men jag kan inte bestämma känslan i min mage. Förlåt? För vadå? Jag ser länge ner på skärmen. Skriver hon till fel person? Jag skriver tillbaka men får inget svar. De tre prickarna dyker aldrig upp.

Till slut hoppar jag till, mitt hjärta börjar dunka och jag tänker plötsligt på alla möjliga saker detta kan betyda. Hon har väl inte...Nej, det kan inte vara så att hon har...Jag slår bort tanken och håller i min mobil i någon minut. Känslan av att blodet lämnar ansiktet och tystnaden är öronbedövande medan mobilen bränns i handflatan. Orden på skärmen ser inte längre ut som bokstäver. Jag har glömt bort hur man andas; det blir bara ett tomt vakuum i lungorna. Hon skickade detta 23.59 och klockan är nu 01.28. Trots det sitter jag kvar på sängen. Sekunderna går. Sedan reser jag mig.

Jag slänger mobilen på sängen. Jag tänder lampan. Samtidigt som jag klär på mig kläderna jag hade igår. Vilket är gråa mjukisbyxor och vit t-shirt. Efteråt snappar jag åt mig telefonen. Jag springer ner till hallen. Med en rasande fart tar jag på mig skorna. Rycker till mig jackan. Bilen flyger fram över vägen. Jag håller krampaktigt i ratten så att knogarna vitnar. Om jag har fel så är jag korkad och dum. Men om jag har rätt...

De antal gånger som jag har behövt stanna för rött ljus är som ett hån. Som om världen med flit försöker hindra mig från att komma fram. Ett skrik lämnar min strupe i vad som känns som bilens vakuum. Fan.

När jag är framme springer jag fram till porten. Jag bryr mig inte om hur jag har parkerat. Böter spelar ingen roll. Mina fingrar skriver in koden darrande. Benen springer upp för trapphuset i kylan. Luften fastnar i luftstrupen. Lungorna känns som ett tunt glas som kommer spricka när som helst. Varje andetag känns stramt. Känslan av hopplöshet bara växer inom mig. Men detta kan inte vara slutet. Jag knackar hårt på dörren när jag nått hennes dörr. Men ingen svarar. Jag stampar, letar febrilt. Andningen lyder inte. "Kom igen!" skriker jag och knackar ännu en gång. Men ingen svarar. Just då kommer jag på att nyckeln finns under dörmattan. Vilket jag får bekräftelse på. Det hörs ett skrapande ljud mot metallen med ett gällt, skärande ljud. Mitt blod från tinningarna bultar som om det räknar ner sekunderna. Nyckelns kyla mot händerna. När jag hör ett klick rycker jag upp dörren.

Jag möts av att hallen är mörk, men ser en springa av ljus komma från sovrummet. Dörren står på glänt. Med snabba steg springer jag mot rummet. I rummet ser jag sängen som når ända upp till min höft. Men ingen person. "Mamma!" ropar jag men får inget svar. Jag springer till badrummet. Men får inte syn på henne där heller. Däremot ligger det piller utspritt över golvet. "För i helvetet!" skriker jag rakt ut. Springer vidare till vardagsrummet. Förutom pillren är resten av huset rent och fint. Även detta rum är mörkt. Trots det får jag syn av en kontur av en kropp mitt på golvet. Jag tänder lampan. Och där ligger mamma. Spya som klibbat sig fast från munnen ner till golvet bredvid huvudet. Jag springer fram till henne. Skakar på hennes axlar men får inget svar. Hjärtat bultar ännu snabbare nu än förut. Tårar väller upp i ögonen. Jag skakar på henne några fler gånger. Till slut bestämmer jag mig för att ringa 112. Handen skakar när jag trycker in numret. Jag sätter den på högtalare. När jag har nått fram skriker jag nästan att de måste komma omedelbart. "Min mamma håller på att dö!" skriker jag. "Ok, vi kommer omedelbart", säger personen i luren. Jag lägger på.

Tårarna väller över. Händerna skakar. Det här kan inte vara sista gången jag ser dig. "Snälla mamma", viskar jag. Rösten skär sig. Men då ser jag hur ögonen börjar röra sig. Jag håller andan. "Mamma?" viskar jag igen. Rösten som nästan inte bär. "Jag... jag är en dålig mamma", viskar hon tillbaka och ser upp på mig. "Nej, det du har gjort är dåligt men *du* är ingen dålig mamma", jag smeker hennes andra kind och i nästa sekund blir hon medvetslös igen. Jag håller i hennes hand och ber en bön på att hon ska klara sig. Jag väntar på ambulansen ett tag i total tystnad. Och när jag hör ljudet från ambulansen slappnar jag av. "Det kommer hjälp nu mamma, oroa dig inte", viskar jag.

Nu sitter jag och väntar i väntrummet, då och då rinner en tår nerför kinden. En doktor, klädd i ljusblåa kläder går mot mig och jag ställer mig upp. "Hon är vaken, du kan gå in", säger hon och jag följer henne mot rummet. "Tack så mycket", viskar jag och ler samtidigt som jag torkar bort de sista tårarna. Hon håller upp dörren och signalerar att jag ska gå in, vilket jag gör. Benen känns sköra. Mamma ser så liten ut under de vita sjukhuslakanen samtidigt som hon ger mig en blick som ber om förlåtelse. Mamma sträcker långsamt fram handen och jag sluter fingrarna om den. "Jag ska bli en bättre mamma", säger hon och tårarna väller över. Jag sväljer hårt och tvekar medan jag tittar på mammas handrygg. Rädslan sitter kvar i bröstet. Och orden känns tunga i det lilla rummet. Jag nickar samtidigt som jag ser ut genom fönstret. Greppet på hennes hand hårdnar. "Det ska du bli", svarar jag, nästan ohörbart.

samtidigt som mina tårar bränner bakom ögonlocken. Det här kan inte hända igen. Det får det inte.

Nu har det gått en vecka sedan besöket på sjukhuset och mamma har kryat på sig. Jag sitter och äter middag när jag får ett meddelande på telefonen. "Förlåt älskling". Jag hoppar upp från stolen men blir avbruten när jag får ett till meddelande. "Jag ville inte att du skulle se mig sådär". Jag tar ett djupt andetag och skriver spänt. "Är du okej?" vilket hon svarar omedelbart; "Ja, jag ville bara säga att jag har bokat en tid hos psykiatrin". Jag ler och sätter mig ner igen. "Du är fantastisk".

Nu har det gått ett par månader och tyngden i mitt bröst har ännu inte släppt helt. Ibland hotar hon med att ta många tabletter men gör det inte när jag har ringt ambulansen. Trots att hon halkar till då och då där hon är svår att hantera vid olika tillfällen så tar hon den ordinerade dosen mediciner. Boendestödjaren besöker henne varannan vecka. När jag skriver till henne svarar hon snabbare. När hon säger att hon har tagit medicinerna så tror jag henne. Ibland inte. Det är inte så att jag inte vill tro henne. Men jag orkar inte alltid. Jag har kunnat fokusera lättare på studierna. Dessutom har jag börjat namnge mina svagheter och jobba med dem jag med. Jag nynnar till låtarna som spelas på radion och jag tar några danssteg. Men mobilen ligger kvar i handen.